

LBRIS

We know
books

CRISTINNE C.C.

SYMPHONY

VOLUMUL 1 PÂNĂ LA ULTIMA NOTĂ

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

Cuprins

PROLOG · 7

CAPITOLUL I
Largissimo · 12

Capitolul II
Grave · 38

Capitolul III
Lento · 51

Capitolul IV
Largo · 62

Capitolul V
Larghetto · 76

Capitolul VI
Adagio · 85

Capitolul VII
Adagietto · 121

Capitolul VIII
Andante moderato · 141

Capitolul IX
Andante · 155

Capitolul X
Andantino · 183

Capitolul XI
Moderato · 190

Capitolul XII
Allegretto · 203

Capitolul XIII
Allegro moderato · 209

Capitolul XIV
Allegro · 227

Capitolul XV
Vivace · 234

Capitolul XVI
Vivacissimo · 256

Capitolul XVII
Allegrissimo · 279

Capitolul XVIII
Presto · 282

Capitolul XIX
Prestissimo · 292

EPILOG · 313

CAPITOLUL I

Largissimo

„Tu îți mai aduci aminte cine a spus că miracolele sunt irecognoscibile, în sensul că sunt camuflate printre întâmplările de toate zilele, că sunt împlinite, în aparență, de către oameni care seamănă cu noi toți, oamenii de rând?”

Mircea Eliade, Noaptea de Sânziene

— Symphony, te rog sa te calmezi! Atitudinea ta nu ajută cu nimic! Astfel de lucruri se pot întâmpla oricui! Nu este sfârșitul lumii și, în plus, știi că l-aș găsi în câteva momente dacă te-ai liniști și m-ai lăsa să-mi fac magia!

Pentru moment, calmul atins de obișnuita notă de superioritate cu care Valeria îmi vorbea de dincolo de monitorul laptopului ei mă reduce la tăcere. Măinile îmi tremurau de iritare și simțeam deja cum pâcla întunecată a Obscurității ce zăcea în mine își făcea loc spre suprafață, transformându-mi ochii și acoperindu-mi liliachiul irisurilor cu un negru lucios.

Țiuitul agonizant ce preceda întotdeauna transformarea îmi penetra urechile, la fel de dureros cum se întâmpla de fiecare dată. Corpul meu, unul obișnuit pentru o fată de 25 de ani, cu nimic ieșită din comun față de altele având aceeași vârstă, se pregătea să devină creatura cu care soarta mă pricopsise. Mi-am mușcat buza de jos atât de puternic, încât am simțit gustul de rugină al sângelui pătrunzându-mi în gură.

Observând probabil întreruperea tiradei pe care o pornisem din momentul în care mă întorsesem acasă, Valeria ridică privirea din monitor și mă măsură din cap până în picioare, deloc impresionată de schimbările care îmi cuprinseseră trupul și de pericolul iminent ce creștea cu fiecare secundă. Își presă buzele muștrător și, cu un aer exasperat, întinse mâna spre colțul mesei, ridică telecomanda de la stația audio și apășă pe butonul *play*.

Din boxe porni Canonul, una dintre piesele mele preferate. Notele prinseră a dansa prin întreaga încăpere, împletind instrumentele în cea mai desăvârșită combinație, precum ingredientele unei formule magice.

I-am întors spatele Valeriei și m-am îndreptat cu pași ușori spre oglinda ce se afla prinsă de peretele opus al camerei. O monstrozitate antică, încadrată de o ramă exagerat de opulentă, cu o lucrătură în argint, complicată și înnegrită de vreme. Val insistase să o cumpere de la anticariatul din capătul străzii, fiind absolut îndrăgostită de urățenia ce nu se sfia să-și arate vechimea. Se chinuise zile la rând să o recondiționeze și să îi redea o parte din scipirea pe care, probabil, o avusese odinioară. Nu-i reușise cine știe ce. Rama grosolană de argint cu lucrătura ei alambicată rămăsese cam la fel de neagră și neatrăgătoare. Nici oglinda pe care o încadra nu arăta mai bine. Deforma imaginea și mai era și presărată din loc în loc cu pete. Dar... Val ignorase cu superioritate protestele mele la adresa „piesei de artă” și o expusese ostentativ în cel mai vizibil loc al livingului din vila în care locuiam împreună.

Ajunsă în fața oglinzii, am urmărit spectacolul deja cunoscut ce se desfășura pe suprafața corpului meu de fiecare dată când Obscuritatea se retrăgea, calmată de magia muzicii emanate din boxe. Pâcla neagră ce-mi acoperea privirea începea încet, încet să se dizolve, iar țiuitul din urechi să se diminueze, permițând notelor vrăjite de Val să pătrundă chiar și mai intens în interiorul meu și să alunge transformarea.

— Hmm, se auzi din spatele meu.

— Ce vrea să însemne acest „hmm”? am întrebat, întorcându-mi atenția către Valeria.

Se încrunta la monitorul laptopului, în timp ce își ronțăia degetul arătător – un tic al ei de care nu reușea să scape, deși o plesneam constant peste mână de fiecare dată când o surprindeam –, ochii jucându-i de la stânga la dreapta,

cu rapiditate. Orice informații citea, acestea nu o satisfăceau. Îi cunoșteam aroganța cu care îmi etala de fiecare dată rezultatul îndemnării sale de a găsi ceea ce ne interesa și timpul deosebit de scurt în care îi reușea performanța. De această dată însă ceva îi crea probleme. Părea frustrată și intrigată în egală măsură. Un puzzle de construit pentru ea, o mare bătaie de cap pentru mine. Mai aveam doar câteva ore până când eram nevoită să mă prezint în fața Arhiereului Davos pentru un raport complet al serii trecute și încă nu aveam situația sub control. Activitatea mea nocturnă era vitală să rămână necunoscută, iar un străin nu doar că era la curent cu secretele îndeletnicirii mele, dar încercase să obțină chiar și dovezi în acest sens. Obiectul pe care îl scăpase se dovedise a fi un aparat de fotografiat și nu unul ieftin, după cum atesta bucata rămasă întregă pe care i-o adusesem Valeriei să o analizeze și să mi-l găsească pe nesăbuit. Îl fugărisem mai bine de patru ore prin noapte și ploaie, de pe acoperișurile clădirilor mai joase din zona rezidențială și până pe străduțele înguste dintre construcțiile sărăcicioase ale cartierelor mărginașe. Nemernicul îmi alunecase printre degete, scurgându-se de fiecare dată precum cel mai fin nisip, cu o abilitate de care încă nu avusesem *plăcerea* să dau. Imediat ce mă apropiasem de el, dispăruse ca prin minune de parcă se evaporase, pentru ca un moment mai târziu să-l observ alergând în direcția opusă. Fie dădusem peste un profesionist iscusit, fie ceva îmi provoca confuzie în mod intenționat. Ceea ce iar mă conducea la concluzia că nu aveam de-a face cu un amator.

Normal că realizarea, dar și riscurile aduse odată cu ea, mă aruncaseră direct în starea de agitație și iritare care scoteau la suprafață Obscuritatea.

— Valeria! am șuierat printre dinți.

— Cred că ai dreptate să îți faci griji, catadicsi să-mi răspundă.

Mai bine tăcea! Dacă ea era dispusă brusc să-mi dea dreptate – indiferent cu privire la ce anume -, ne aflam în rahat până în gât. Poate chiar ușor peste bărbie.

— Ce este? Ce-ai găsit? am întrebat, cu răbdarea atârnându-mi de un fir plâpând de pânză de păianjen.

— Oricine ar fi persoana asta, știe ce face, exclamă, strâmbându-se. Am reușit să gădesc ceva, dar a dispărut imediat. Mi-a șters instant link-ul, dar și

calea pe care am folosit-o ca să ajung la el, îmi explică Valeria, iar tonul său căpătă o notă de apreciere.

— Cum adică? Ce vrea să însemne asta? am urlat.

M-am apropiat și m-am aplecat deasupra laptopului.

Valeria ridică ambele palme în aer, în semn de predare.

— Cum este posibil să faci așa ceva? am întrebat aproape în șoaptă.

— Nu știu, șopti la rândul ei. Nici nu credeam să se poate, continuă absentă. Fii atentă, îmi făcu semn spre monitor.

Am ocolit măsura și m-am așezat lângă ea. Opri muzica și-mi făcu semn să fiu atentă.

— Uite ce se întâmplă, dacă o iau de la capăt, îmi zise și începu să traseze incantațiile pe care le folosea de obicei pentru a descoperi informațiile de care aveam nevoie în activitățile noastre – atât cele de zi, cât și cele nocturne –, împletind magia tehnologiei cu propriile sale abilități mistice.

Valeria nu era doar o Agni desăvârșită (tagma în care soarta decisese ca ea să se nască, fapt pentru care se bucura de intuiție și inteligență mai pronunțate decât la oricare alte ființe), ci acumulasă și cunoștințe care ridicau performanțele abilităților sale la nivel de artă. După ani de antrenament, în cele din urmă, clericii au considerat că a sosit timpul să-mi permită susținerea testelor pentru a deveni oficial un Asasin al Casei. Vestea a venit la pachet cu înștiințarea că urmează să-mi fie alocat un Tapas cu rolul de a ține în frâu Obscuritatea, stigmatul cu care mă născusem. Am protestat la început, cum era de așteptat, dar, în realitate, nu am avut nicio șansă să nu mă conformez. Sigur că mi se explicase că asocierea unui Tapas nu era doar utilă, ci și obligatorie oricărui Purtător de Obscuritate, așa că nu aveam de ales. Mai mult decât atât, era necesar deoarece cei asemenea mie erau atât de puțini și de păstrați în secret, încât discuțiile despre un atare subiect aveau loc doar în ultimă instanță și în limita a ceea ce era vital să se comunice.

După șocul inițial, lucrurile au devenit chiar mai greu de acceptat când am aflat că această persoană, de prezența căreia aveam să mă împiedic câte zile voi avea, urma să aibă acces total la intimitatea mea, la ceea ce făceam sau simțeam și va căpăta controlul absolut asupra echilibrării stărilor mele. Ca ultimă lovitură, cea de grație, cum i se spune, mi s-a comunicat alegerea Casei pentru viitorul meu Tapas: nimeni alta decât Valeria Greer. Dacă

statutul meu de Purtător de Obscuritate nu mai era un secret pentru cei din interiorul campusului, ei bine, nici Valeria nu era mai puțin faimoasă. Și nici cu mult mai plăcută. Arogantă, lipsită de scrupule ori de compasiune, perfecționistă și, mai ales, un om de care era mai bine să te ferești... se numărau printre atributele pe care cei din jur i le atribuiau viitorului meu Tapas. Ba se bucura și de-o poreclă (nerostită în fața ei, desigur, din motive de autoconservare)! Scorpia Agni i se spunea Valeriei, iar eu ținusem să îi folosesc acest apelativ la prima noastră întrevvedere oficială, sperând să o provoc și să ceară chiar ea revocarea deciziei clericilor. În schimb, am câpătat drept răspuns un zâmbet încrezut și certitudinea că nu aveam de-a face cu o persoană ușor de manipulat.

Trecuseră mai bine de cinci ani de când formasem o echipă, iar parteneriatul nostru impus se transformase într-o relație destul de strânsă. Ciudată și cu multe tășuri, dar apropiată.

Curiozitatea Valeriei și pornirile ei pentru experimente de tot felul o conduseseră la un moment dat spre o descoperire extrem de utilă în activitatea noastră. În ambele, după cum demonstrase de multe ori. Împletise atributele mistice ale tagmei din care făcea parte cu tehnologia umană și crease un sistem miraculos prin care obținea acces la cele mai ascunse informații.

Tapasul meu reușise să conceapă o serie de incantații pe care le impregnase în computerul său – un laptop banal, performant după standardele umanității, dar fără alte caracteristici ieșite din comun – și, de fiecare dată când le activa, interesul Valeriei se transmitea direct în motorul de căutare. Imediat i se afișau toate posibilele piste spre aflarea informației dorite. Uneori rezultatul era instantaneu, alteori aflarea răspunsului solicita puțin mai mult timp și măiestria creatorului său, care intuia exact ce pași să urmeze. Dar mecanismul nu dăduse niciodată greș. Până acum.

— La ce mă uit, Valeria? am întrebat, fixând monitorul alb al computerului. Nu văd nimic!

— Exact!

— Nu înțeleg! S-a stricat sau...? m-am aplecat și-am început să apăs pe taste haotic, dar nicio reacție.

— Nu, nu e nimic defect! Am testat. După cum știi, mâine după-amiază avem medierea cu cei de la HERE4U. Plănuisem ca azi să pregătesc dosarul.

Formulasem acest gând cu ceva timp înainte să apari plouată și disperată după evenimentele de azi-noapte. Când am fost blocată și scoasă afară din urmărire, am reinițiat acel interes, continuă pe un ton grăbit, apoi apăsă tasta ENTER cu un gest destul de dur. Și, iată, merge perfect, încheie întorcând laptopul în direcția mea și am avut ocazia să observ cum ecranul se umplea de informații ce se înghesuiau una peste alta, cu imagini, clipuri și articole de tot felul legate de grupul HERE4U.

— Acum, privește ce se întâmplă dacă schimb cu intenția de a-l descoperi pe indiscretul de azi-noapte, trase din nou laptopul și imediat cum reactivă incantațiile, ecranul se acoperi doar pentru o fracțiune de secundă cu informații, apoi totul dispăru, lăsând în urmă doar o imagine albă imaculată.

— Cum..., am încercat prosteste să formulez o întrebare, dar Valeria mă întrerupse înainte să o duc până la capăt.

— Nu am nici cea mai vagă idee! O singură protecție există pentru așa ceva și aceea funcționează diferit, iar unicul deținător al ei este Casa Ezotericilor. Nu mi-au dat autorizație ca să le folosesc incantațiile până când nu concep un sistem de protecție pentru ei. Dar, chiar dacă persoana pe care o căutam ar avea legătură cu vreo informație ce ar conduce spre ezoterici, tot nu ar trebui ca rezultatul să arate astfel. Ce avem în fața noastră este altceva..., zise pe un ton pierdut, mintea ei strălucită încercând furibund să descopere misterul. Ceva nou... Ceva ce nu-mi aparține..., bolborosi în continuare, dar curiozitatea ei nativă mă călca pe nervi.

Nu aveam timp să ne jucăm de-a șoarecele și pisica. Dacă mă temusem înainte de posibilele consecințe ale incidentului din noaptea trecută, acum deja lucrurile se dovedeau a fi cu mult mai grave. Nu aveam de-a face doar cu un curios oarecare, aflat din întâmplare prin zonă (în ploaie, pe acoperiș, în miez de noapte, taman unde aveam eu de îndeplinit misiunea ce-mi fusese încredințată), ci cu cineva extrem de periculos, capabil să-și ascundă urmele și să o uimească pe Valeria cu performanțele sale.

Da, eram în rahat nu până în gât, ci tocmai ne cufundasem cu totul în el!

— Trebuie să facem ceva! am zis, așezându-i o mână pe umăr pentru a îi capta atenția. Nu pot să-i ascund lui Davos ce s-a întâmplat azi-noapte! La prima urmă de suspiciune, își va activa trucurile și va afla oricum. Iar dacă observă că l-am mințit..., vocea îmi pieri.

Da, știam consecințele! Nu era de glumă cu clericii Casei Ezotericilor! Seriozitatea de pe chipul Valeriei îmi dădu de înțeles că era perfect conștientă la rândul său de gravitatea situației. Deschise gura pentru a îmi răspunde, dar exact în acel moment se auzi o bătaie timidă în ușa de la intrare. Ne-am sucit amândouă gâturile la unison, așteptând o nouă lovitură, dar secundele se scuseră în liniște. Un vizitator la o oră atât de matinală nu era neapărat un lucru ieșit din comun. Însă unul care să reușească să pătrundă în clădire și să treacă de marchiză fără să fie identificat și lăsat să intre de către portar devenea un pic îngrijorător. Iar cineva capabil să fi ajuns în fața ușii noastre fără să declanșeze sistemul de securitate ce ne anunța de fiecare dată când cineva se apropia, ei bine, asta era fără precedent și de-a dreptul suspect.

Cu o expresie prin care-mi sugera să rămân pe loc, Valeria se ridică și se îndreptă precaută spre ușă. Am observat-o, dându-și părul blond-roșcat pe umărul drept, gest pe care îl făcea mereu când se pregătea de o confruntare, indiferent de natura ei. M-am străduit să-mi liniștesc bătăile inimii și să-mi potolesc agitația cu un exercițiu de respirație. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să aduc Obscuritatea la suprafață!

De lângă ușă, Valeria îmi aruncă o privire peste umăr, verificând dacă eram pregătită.

Am confirmat ușor din cap, iar ea deschise, postându-se în față și obturându-mi vizibilitatea. I-am urmărit mișcările, încercând să anticipez orice urmă de amenințare. Trecură însă câteva secunde în care nu se auzi nimic. Nici Valeria nu scoase vreun cuvânt, dar nici alt zgomot nu veni dinspre orice îi captase atenția. Doar capul i l-am observat plecându-i-se ușor în față. Am încercat să văd dincolo de ea, deja pierzându-mi răbdarea, dar pași brusc într-o parte și m-am trezit holbându-mă la un copil.

Un băiat – nu mai mare de vreo doisprezece ani, cu părul zburlit în toate direcțiile, slăbănog și adus puțin de spate –, își plimba ochii migdalați de la cea care îi deschisese la mine, cu o crispare ce îmi dădea de înțeles că era pregătit să o zbughească la primul semn că s-ar afla în pericol.

Hainele atârnau pe el cu două mărimi mai mari, roase pe la mâneci și în genunchi, purtând dovezi clare că nu avuseseră contact cu vreo mașină de spălat în ultimii o sută de ani. Puștiul strângea la piept un rucsac, la fel de

jerpelit, iar agățată pe un umăr îi atârna un gen de traistă dintr-o pânză viu colorată.

Apariția era atât de neașteptată și de ciudată încât mă chinuiam să-i deslușesc logica pentru a putea formula vreo întrebare sau a scoate măcar o frază pe gură. Valeria aștepta la rândul său, plimbându-și ochii în sus și în jos pe băiatul din dreptul ușii, care încă nu era hotărât dacă să facă următorul pas sau să o ia la sănătoasa.

— Încetează! se răsti brusc la Tapasul meu, iar Valeria tresări și se dădu o idee mai în spate, de parcă ceva ar fi împins-o.

— Uau! exclamă foarte încet. Cum faci asta? întrebă și m-am simțit exclusă din comunicarea care avea loc între ei.

Trezindu-mă din șocul inițial și apreciind că a sosit momentul să facem puțină lumină în ceea ce privea vizita surpriză a acestui copil nesăbuit, m-am ridicat și am pășit spre ușă. Băiatul se îndepărtă numaidecât și își aruncă rucsacul pe spate, pregătit s-o tulsească. Am ridicat ambele palme și m-am oprit, nedorind să-l sperii. (Nu înainte să aflu cine era și ce mama naibii căuta la ușa noastră! Apoi, aveam de gând să-l bag atât de tare în sperieți încât să i se șteargă din memorie orice gând să mai calce prin împrejurimi).

Valeria îmi făcu însă semn să rămân exact în locul în care mă aflam.

— Dacă tot ai venit până aici, de ce nu mergi până la capăt? îl întrebă pe puști pe un ton blând, cu un zâmbet întins pe toată fața. Degetele mâinii drepte, ascunse de partea cealaltă a ușii, îi alunecau încet pe suprafața de lemn, trasând semne minuscule. Încerca să îl lege pe băiat, să îl imobilizeze. Chiar mă întrebam de ce întârziase să o facă.

— Încetează sau dispar! s-a răstit din nou slăbănogul direct spre chipul zâmbitor din fața sa și am observat-o încruntându-se, surprinsă.

— Cum faci asta? l-a întrebat, deschizând ușa mai larg și afișându-se în întregime în dreptul ei.

— Dacă intru, trebuie să-mi promiți că nu vei mai încerca nicio incantație pe mine! Promite! zise puștiul, apoi își înfipse ochii arămii în ai mei și mi se adresă cu vocea tremurându-i un pic:

— Iar tu nu vei... Nu vreau să te supăr și nici să-ți fac răul! Îmi doresc doar să mă asculți până la capăt și să... Promite că nu te transformi! bălmăji,

strângând în continuare rucsacul la piept, cu mâinile în pumni și tremurând vizibil.

I-am aruncat o privire scurtă Valeriei, care îmi analiza reacția peste umăr. Fără să mai scoată vreun cuvânt, se îndepărtă de intrare, pășind cu spatele până a ajuns lângă mine. Ușa rămase larg deschisă la mai bine de patru metri în fața noastră. O distanță care nu reprezenta mai nimic pentru oricare dintre noi, dacă ne-am fi aruncat asupra băiatului, dar speram să-i ofere o iluzie de siguranță suficientă și să pășească înăuntru.

Pieptul copilului sălta cu rucsac cu tot din cauza panicii, dar i-am citit determinarea pe chip înainte de a se decide să treacă pragul. Se uită spre casa scării cufundată în întuneric, cu o urmă de apatie și împăcare, precum un pușcăriaș ce își ia rămas-bun de la libertate când pătrunde pentru prima dată dincolo de gratii. Băiatul cunoștea pericolul la care se expunea intrând astfel în viața noastră, dar și-l asuma în mod conștient, fapt care mă conducea la concluzia că era la curent cu natura mea, dar și cu cea a Tapasului meu. Realizarea unui asemenea scenariu era pe cât de îngrijorător, pe atât de fatal pentru el. După încordarea celei de lângă mine, Val ajunsese la niște concluzii similare.

Slăbănogul își umflă pieptul într-un oftat menit să-i dea ultima fărâmă de curaj și închise cu o mână ușa de la intrare. Fără să mai privească în direcția noastră, înaintă în încăpere și se așeză pe primul fotoliu pe care îl întâlni în cale, la mai puțin de un metru de unde companioana mea și cu mine rămăseserăm înfipte în podea precum niște statui.

Ochii băiatului căzură preț de câteva secunde pe bucata din aparatul de fotografiat recuperat de la nenorocitul din noaptea trecută, apoi reveniră la a fixa măsura din fața sa.

Valeria se dezgheță prima și, mișcându-se necaracteristic de încet, ocoli măsura și luă loc de partea cealaltă a ei, pe canapea. Îmi făcu un semn discret cu capul să o urmez și i-am copiat alegerea întocmai.

— Ești un Practicant, zise Valeria.

Mi-am sucit gâtul spre ea, nedumerită. Nu fusese o întrebare.

Practicant? Dar asta însemna că slăbănogul din apartamentul nostru – această adunătură de oase prinse între ele și ascunse în spatele unor haine lălâi, zdrențuite și murdare, cu părul ciufulit de parcă ar fi fost electrocutat,

pomeții ieșiți în afară și cearcăne vineții sub ochii migdalați –, era de fapt una dintre extrem de puținele persoane capabile să preschimbe materia și să o altereze după bunul plac. Un Agni. Nu doar că erau deosebit de rari, dar toți până la ultimul se aflau în atenta observație a Casei Ezotericilor, catalogați și incluși în cele mai selecte cursuri, puși să studieze încă de la primul găngurit și până la majorat. Tot ce era mai bun li se punea la dispoziție și erau răsfățați până ce căpătau trăsăturile unor narcisiști veritabili. Nu toți născuți Agni deveneau automat Practicanți, dar, dacă alegeau fie și numai să gândească o incantație, atunci Casa îi lua sub protecția sa. Desigur că nu era un act caritabil! Clericii își bazau evoluția, siguranța și perpetuarea puterii peste lume pe calitățile deosebite ale Practicanților.

Copilul cu chipul lui tras și hainele zdrențuroase nu amintea de nimic caracteristic unui Practicant.

Să se fi înșelat Valeria?, am gândit cu o urmă de speranță și satisfacție în minte. Ar fi prima dată și oh, da, minunat pentru orgoliul meu! Am menționat tendințele narcisiste ale Practicanților? Ei bine, dacă narcisiștii ar hotărî să-și dezvolte un regat doar al lor, atunci Valeria mea ar domni peste ei în chip de regină.

Puștiul mă aduse chiar mai aproape de a-mi vedea visul împlinit când, cu o mișcare domoală a capului, negă apartenența sa la tagma Practicanților.

— Ești! Nu nega! Mi-ai contracarat incantațiile și, mai mult, m-ai simțit când le formulam. Nu ar trebui să fii capabil de așa ceva!

Mi-am sucit iar gâtul în direcția ei, încercând să-i citesc trăsăturile. Era intrigată. Nu, mai mult decât atât! Descoperise o „jucărie” fascinantă și nu avea de gând să se oprească până ce nu o demonta până la ultima piuliță pentru a-i afla secretele și a-i desluși mecanismul. Eram la rândul meu curioasă de vizita neașteptată a mucoșului, dar fiecare secundă care se scurgea mă apropia în mod inevitabil de întrevederea cu Davos (de care, după cum stătea treaba, Tapasul meu uitase cu desăvârșire), iar eu încă nu aveam informații cu privire la nefericitul care îndrăznise să consemneze activitatea mea nocturnă în cine știe ce scopuri. Până nu-i cunoșteam intențiile și nu eliminam eventualele riscuri (începând, desigur, cu ștergerea nenorocitului din planul existențial) nu puteam să mă afixez în fața clerului. Dacă Practicanții erau tratați regește, ei bine, Purtătorii de Obscuritate nu